गते शतधृतौ क्षत्तः कर्दमस्तेन चोदितः ।
यथोदितं स्वदुहितॄः प्रादाद्विश्वसृजां ततः ॥ २१ ॥
मरीचये कलां प्रादादनसूयामथात्रये ।
श्रद्धामङ्गिरसे ऽयच्छत् पुलस्त्याय हविर्भुवं ॥ २२ ॥
पुलहाय गतिं युक्तां क्रतवे च क्रियां सतीं ।
ख्यातिं च भृगवे ऽयच्छद्वसिष्ठायाप्यरुन्धतीं ॥ २३ ॥
अथर्वणे ऽददाच्छान्तिं यया यज्ञो वितन्यते ।
विप्रर्षभान् कृतोद्वाहान् सदारान् समलालयत् ॥ २४ ॥
ततस्त ऋषयः क्षत्तः कृतदारा निमल्य तं ।
प्रातिष्ठन् नन्दिमापन्नाः स्वं स्वमाश्रममण्डलं ॥ २५ ॥
स चावतीर्णं त्रियुगमाज्ञाय विबुधर्षभं ।
विविक्त उपसंगम्य प्रणम्य समभाषत ॥ २६ ॥
कर्दम उवाच ॥ अहो पापच्यमानानां निरये स्वैरमङ्गलैः ।
कालेन भूयसा नूनं प्रसीदन्तीह देवताः ॥ २७ ॥
बहुजन्मविपक्वेन सम्यग्योगसमाधिना ।
द्रष्टुं यतन्ते यतयः शून्यागारेषु यत्पदं ॥२८॥
स एव भगवानद्य हेलनं न गणय्य नः ।
गृहेषु जातो ग्राम्याणां यः स्वानां पक्षपोषणः ॥ २९ ॥
स्वीयं वाक्यमृतं कर्तुमवतीर्णो ऽसि मे गृहे ।
चिकीर्षुर्भगवन् ज्ञानं भक्तानां मानवर्धनः ॥ ३० ॥
तान्येव ते ऽभिरूपाणि रूपाणि भगवंस्तव ।
यानि यानि च रोचन्ते स्वजनानामरूपिणः ॥ ३१ ॥